

Kirkens helbredende tjeneste

AV PROST GUNNAR LISLERUD.

Gunnar Lisleud er prost i Østre Aker. Han har tidligere vært misjonær i Sør-Afrika og sokneprest i Holmen menighet, Asker. F. t. er han formann i Presteforeningen.

Ved åpningen av skoleåret på Diakonhjemmet i høst holdt han åpningsforelesningen, som vi gjengir første del av her.

2. del kommer i neste nummer.

Gunnar Lisleud.

Å befatte seg med diakoniens teologiske grunnlagsproblematikk, dens mange sociologiske sammenhenger og dens forskjellige praksismodeller — er ingen enkel sak. Og sommetider kan en nok «sukke» likesom redaktøren i «Misjonsvennen» som skriver slik —

«Vi lever åpenbart i en tid preget av problematiseringsmani... Inntil for få år siden syntes det ikke å herske noen tvilrådighet... om hva diakoni er. Nå får vi den ene bok etter den annen på bordet. Konferanser, seminarer og symposier holdes, og det debatteres friskt i avisenes spalter. Alt dreier seg om spørsmålet — Hva er diakoni?»

Faktum er at store deler av vårt kristenfolk stiller seg helt uforstående til mye av den feberhete debatt som pågår idag. Hvis man tror det lar seg gjøre å fremme fotfolkets trang til fast føde ved å drive problembørs for intellektuelt anlagte spesialister i åndelig puslespill, så tar man helt feil...» (Harald Stene Dehlin).

Dog er det ingen av oss, som kommer utenom et åpent, ærlig og strevsomt intellektuelt arbeid om diakoniens basis, mål og midler. Ingen kirke kan overse den nødvendige grunnlagsproblematikk, men ordene i lederartikkelen burde kanskje få oss til å skjønne at diakonien må ha andre kilder å øse av. Og da tenker jeg ikke minst på menigheten, de helliges samfunn, hvor Ordet forkynnes og sakramentene forvaltes. Jeg tenker på gudstjenesten, nattverden og hele det levende fellesskap som gror frem der nådemidlene er i funksjon.

Kirkens helbredende tjeneste og med det forstås jeg «diakonien», kan ikke bare være en sak for diakoniens egne folk — hverken for den teologiske avdeling, sykepleierskolen eller sosialskolen. Diakonien er menighetens sak. Og alt som har med diakoni å gjøre må

også ha med det levende og pulserende menighetsliv å gjøre. Diakonien må gro frem av nådemidlene — Ordet og sakramentene.

Vi er klar over at en levende samtidig diakoni også må ha en faglig side. Derfor kreves det kontakt med sekulære institusjoner på rent faglige premisser og med kommunale og statlige instanser på rent faglige og økonomiske premisser. Men en kirkelig diakoni må først og fremst ha kontakt med menigheten.

Når jeg våger å si noe her om emnet «Kirkens helbredende tjeneste», så er det i overbevisningen om at også presten må kunne uttale seg i denne sak — ikke minst fordi presten kommer direkte fra menigheten. Og den bør lytte til også i diakoniens høyborger — som f.eks. her på Diakonhjemmet.

Jeg innrømmer at det er vanskelig å bestemme i enkle og autoritative ord «Hva diakoni er». Men jeg samstemmer gjerne i definisjonen av diakoni, som sier at «Diakoni er menighetens (kirkens) omsorg for mennesker i nød.» Da tenker jeg på det hele menneske — både fysisk, psykisk og sosialt og religiøst.

For å få en linje i det jeg har å si, velger jeg å forfølge en trinitarisk diakoniforståelse og vil prøve å påpeke enkelte viktige aspekter i menighetens helbredende tjeneste ut fra de tre troens artikler.

1. artikkel — taler om Faderen som skaper. Hele skapelsen er objekt for menneskets forvalteransvar. Kirken kan ikke undra seg dette ansvar.

2. artikkel — taler om Sønnen, som eksempel til etterfølgelse. Videre peker den på Jesu forløsergjerning og oppstandelse, som en kilde til helbredelse i slektens og i det enkelte menneskes kamp mot fordervsmaktene.

3. artikkel — taler om menigheten som diakoniens subjekt, og de helliges samfunn som et «healing community».

I. MENIGHETEN - A HEALING COMMUNITY

Jeg begynner da med den 3. artikkel, som taler om menigheten — de helliges samfunn. Vi bruker å si at menigheten ikke er en forening eller en sykkubb med tilfeldig velgte medlemmer, men menigheten bestemmes som en synlig/usynlig organisme. Usynlig er den kristnes og menighetens indre trosliv — i forhold til den korsfestede og oppstandne Jesus Kristus. Troslivet og trosforholdet mellom den troende og Kristus kan ikke sees med det naturlige øye. Men synlig er menigheten som organisme der de troende kommer sammen til gudstjeneste, der de samler seg om lovsangen, bønnene og nattverdbordet. Til det synlige vil jeg i denne sammenheng også regne de kristnes omsorg for hverandre. Slik er menigheten bestemt blant annet i bekjennelsesskriftene i flere av de unge kirker. Blant andre gjelder det «Den forenede lutherske kirke i India». Diakonien er her beskrevet som «nota ecclesiae», dvs. kirkens kjennetegn.

Den levende synlige/usynlige organisme, som er menigheten, er i Det nye Testamente fremstilt som et tre med stamme og grener. «Jeg er vintreet, dere er grenene», sa Jesus,» dere skal elske hverandre, likesom jeg har elsket dere ...» Med andre ord, der er fellesskap og enhet mellom lemmene innbyrdes fordi alle er podet inn i stammen Jesus Kristus.

Paulus bruker bilde om legemet for å klargjøre det samme fellesskap og den samme enhet. Menigheten er som et legeme. Det har mange lemmer. Kristus er hodet. Lemmene trenger hverandre. De skal støtte og hjelpe hverandre. «Når ett lem lider, lider de andre. Når ett lem blir hedret, er alle de andre med og gleder seg». 1. Kor. 12, 12 ff. De troende er bundet sammen i et organisk fellesskap. De hører til en familie. De er ett folk — Guds folk.

I 1. Peter 2, 1 ff. likner Peter menigheten med et tempel eller et hus som er bygget av levende stener. Hvert lem er en sten i kirkemuren. Alle hører sammen i det ene hus. Alle er nødvendige.

Hvordan skal dette fellesskapet fungere?

Jeg henviser kort til noen enkle utsagn i NT.

Apostelgjerningene 2, 42 — «De holdt trolig sammen ved apostlenes lære, fellesskapet (koinokía), brødsbrytelsen og bønnene.» Substantivet «koinonia» kommer av verbet «koinonein», — å ta seg av, vise omsorg. Koinonia betyr derfor et fellesskap hvor en tar seg av hverandre — både timelig og åndelig. Og det gjelder først og fremst dem som ved tro og dåp er innlemmet i menigheten.

Galaterbrevet 6, 10 — «La oss derfor mens vi har leilighet til det, gjøre godt imot alle, men først mot troens egne folk.»

Johannes ev. 13, 1 ff. — gir oss betraktningen om fotvaskingen, hvor Jesus som Mesteren vasker disiplenes føtter. Slik taler han til sine disipler. «Når jeg, herren og Mesteren, har vasket deres føtter, så plikter også dere å vaske hverandres føtter. En tjener er ikke større enn sin herre, og en utsending er ikke større enn den som har sendt ham.»

Matteus 25 — kunne vi også henvise til. Uttrykket «de minste» viser nok her tilbake på menighetens brødre og søstre.

Menigheten er altså en koinonia, hvor broderkjærligheten rår. Menigheten er et fellesskap som manifester seg ved sin omsorg, varme, nærhet, kjærlighet og hjelpsomhet. Kulde og avstand skulle ikke være der. Heller ikke hat eller ukjærlighet. Mistenkeliggjørelse og undergravningsarbeid skulle være ukjent blant Guds folk.

Dette fellesskap er diakoniens basis. Her starter diakonien og menighetens helbredende tjeneste. Men denne tjeneste kan ikke sperres inne mellom menighetens «fire vegger». Det viser et 3. bibelsk begrep, nemlig «apostole» dvs. sendelse eller misjon. En rekke kjente bibelutsagn peker på denne grenseoverskridende tendens. F. eks.:

Johannes 20, 2 — Likesom Faderen har sendt meg, sender jeg dere

Matteus 28, 18 ff. — Meg er gitt all makt i himmel og på jord, gå derfor ut og gjør alle folk til mine disipler

Lukas 10, 25 — Du skal elske din neste som deg selv!

Menigheten kan derfor ikke lukke seg inne i et åndelig eller materielt ghetto, hvor man bare «digger» hverandre. Men menigheten har fått sin klare ordre om å gå ut. Nestekjærligheten og misjonsaspektet preger fullstendig menighetens grenser. Men det begynner i menigheten.

Den diakoni-tjeneste som vi her har funnet frem til, er altså skapt ved Ordet og sakramentene. Den holdes vedlike på samme måte — ved Ordet og sakramentene. Ved nattverdbordet, ved lovsangen og bønnene. Kirkens helbredende tjeneste er utenkelig utenom koinonia — fellesskapet i menighetens forsamling.

Når diakonien eller menighetens helbredende tjeneste har fått vanskeligheter i dagens situasjon, så kan det hende at årsaken ligger deri at denne tjeneste har fjernet seg fra menighetens liv. Man har bygd opp programmer, organisasjoner og institusjoner som ikke lenger har den nære kontakt med menigheten. Istedet har man søkt andre kontakter og andre samarbeidspart-

ner. Sekulære partnere — kanskje ut fra faglige hensyn eller ut fra økonomiske hensyn. Men da står man også i fare for å fornekte diakoniens basis som er menigheten. Ingen verdslig myndighet, ingen alminnelig lovåpenbaring og heller ingen diakonale visjoner sprunget ut av ren menneskelig tenkning — kan være grunnlag for kirken diakoni. Skulle dette skje da må menighetspresten be diakoniens folk å besinne seg på sitt opphav og sin familie, sitt «koinonia» — fellesskapet hvor en egentlig hører hjemme. Bryter diakoniens folk med dette hjem — dets fellesskap, dets varme, omsorg, normer og verdigrunnlag — da er man ikke lenger menighetens (kirken) helbredende tjeneste.

På den annen side kan diakoniens famlende stilling i dagens kirkebilde, også skyldes mangel på fellesskap, varme og åpenhet i menighetene. Dette er intet ukjent problem på flere steder i vårt land. Ofte sitter man like taust og stivt i kirkebenkene som på togbenkene på T-banen. Og ute på kirkebakken hilser man knapt på hverandre. Terskelen for å komme inn i en misjonsforening eller menighetspleie kan være så høy at ingen utenom de få utvalgte, våger å gå inn der. Derfor blir det hverken koinonia eller diakonia eller apostole i en slik menighet. Hverken fellesskap, tjeneste eller misjon.

«Nei, slike folk har vi nok ikke i vår menighet», svarte presten da de ringte fra sykehuset og spurte om navn på noen i menigheten som kunne ta seg av et ensomt menneske — en som hadde bedt og å få kontakt med noen fra menigheten.

Jo, det finnes slike mennesker — det må nødvendigvis finnes slike mennesker — i hver eneste menighet, så sant det er et levende fellesskap. Ordet og sakramentene, gudstjenesten, lovsangen, bønner og nattverden skaper et slikt fellesskap. Og ut fra dette fellesskapet vokser diakonien. Den blir til i menighetens forsamling og den holdes oppe i menighetens forsamling. Menigheten er diakoniens hode og subjekt. Den nære forbindelse mellom diakoni og menigheten er påpekt mellom annet av Reginald Prenter i hans dogmatikk «Skabelse og Gjenløsning». Der skriver han slik om forholdet mellom nattverd og tjeneste —

«Hvor nadveren fejres ret, der kan vejen fra nadveren til næstens hverdag og vejen fra næstens hverdag til nadveren ikke være lang. For nadverens gave er det ofrede legeme og det udgydte blod, tegnet på den kærlighed, der altid mister livet for næsten. Og dens vej går fra alteret lige ud i hverdagens gerning, hvor livet mistes i tjeneste for næsten. De to ting hører sammen! brødet og vinen på alteret — det legemlige offer i hverdagen, ganske som de andre ting hører sammen: det legemlige offer på korset og brødet og vinen på alteret.»

**Diakonforbundet i samarbeid med
Diakonhjemmets Teologisk / Administrative skole inviterer til**

Seminar om EDB og personvern

Bruk av EDB og forholdet til opplysninger om det enkelte menneske er stadig mere aktuelt. Mange diakoner står direkte i dette problemområdet i sitt arbeid, men for alle er det meget aktuelt å være orientert i.

Som et ledd i etterutdanningstilbud har vi i samarbeid med Diakonhjemmets teologisk/administrative skoleavdeling lagt opp til et kortkurs i dette emnet.

Seminaret avholdes fredag 28. okt. 1977 fra kl. 18.00 til 21.00 og lørdag 29. okt. fra kl. 9.00 til 13.00 på Diakonhjemmet. Første dag vil man gjennomgå EDB maskinens oppbygging og virkemåte, mens man andre dag vil behandle personvernaspekter ved bruk av EDB for oppslag i store personregistre.

Seminarleder vil være seksjonsleder Geir Lahnstein ved Diakonhjemmets teologisk/administrative avd.

Kurset er åpent for 20 deltakere. (De første 20 som melder seg.) Seminaravgiften er satt til kr. 50,00.

Påmelding kan skje til Diakonforbundets sekretariat, telefon 60 60 57 eller med slippen nedenfor.

Navn:

Adresse:

Stilling:

Telefon:

NÅR TRADISJONEN BLIR PROBLEM.

Forts. fra side 278.

ling» vil si at man setter seg ned og assosierer fritt, klatrer på de andres idéer og skriver alt ned, uten tanke på hva som kan virkeliggjøres eller ikke. Det skal ikke være en «straff» å komme med en god idé: Noen andre kan sette dem ut i livet, fant diakoni-gruppen ut.

(Fra «Vår Kirke».)

denne seier forvaltes av menigheten og formidles gjennom nådemidlene.

Jesu helbredelser og demonutdrivelser var manifestasjoner på hans messianitet og forstås som tegn på at den messianske tid er kommet. Og jeg gjentar — som tegn på at den nye «eon» er innledet hvor djevelens makt er knust og hvor synd og død ikke skal herske mer. Inkarnasjonen hører med i denne kampen, likeså Jesu helbredelser. Men den siste og avgjørende fase var korsfestelsen, døden og oppstandelsen, hvor Jesus vant den avgjørende seier over fordervsmaktene.

Jesu helbredelser er ikke å forstå som tilfeldige kjærlighetshandlinger, motivert utelukkende av medlidenhet til syke og lidende mennesker. Det avgjørende er at de utgjør en nødvendig del av Jesu totale kamp mot djevelen og de gudfientlige åndsmakter.

Det er denne seier over fordervsmaktene som den kristne kirke har fått i oppdrag å forvalte i en fallen menneskeslekt. I prinsippet er ondsmaktene beseiret i Kristus, men de er tillatt av Gud å fungere til dommens dag. Og inntil den dagen befinner kirken seg i kamp mot synd, sykdom, død og djevel — i det enkelte menneske, i familier og i samfunnet. Det er i denne totale sammenheng vi må sette helbredelsens tjeneste i den kristne kirke: Menneske kommer i ulage både på sin ånds- og legemsside om det lar seg styre av åndsmakter som er Guds fiender. Der mennesker tilber guder istedet for Gud, der herjer også sykdom og død — i mennesket, i hjemmet, — i ordningene — i statens og folkets liv.

Vi gjentar — Jesu seier over ondsmaktene overføres til syke mennesker ved Ordets forkynnelser, bønn, håndspåleggelse, absolusjon, salving med olje og nattverd. Nådemidlene er derfor legitime midler i kirkens helbredende tjeneste.

III. Faderen — skaper og opprettholder.

Endelig kommer vi til den 1. artikkel om Faderen som skaper av himmel og jord, og som opprettholder av skaperverket.

Da vil vi først presisere at denne verdens fremdeles er objekt for Guds kjærlighet. Gud elsker den. Han tukter menneskene som han har betrodde forvalteroppgaven. Gud har omsorg for den verden han har skapt.

«For så har Gud elsket verden», står det i Johannes 3, 16. En skulle kanskje ha ventet at det sto kirken. At menigheten er omsluttet av Guds kjærlighet, kan der ikke være tvil om. Men også verden er innesluttet i Guds kjærlighet.

I «Herrens bønn» lærer Jesus sine disipler å be — «La din vilje skje på jorden, som i himmelen». Vi observerer at begrepet «jorden» er brukt.

Guds omsorg er altså ikke begrenset bare til kirken.

«Jorden hører Herren til og alt det som fyller den, jorderike og de som bor der», står det i Salme 24, 1.

Det er denne jorden med alle dets rikdommer, ressurser og muligheter som Faderen har plassert i menneskenes hender. Alle mennesker — i og utenfor kirken, — menneske qua menneske, er kalt til å ta del i kampen for å bevare skaperverket mot alle destruktive krifter — både i menneske, i familien, i arbeidslivet og samfunnet. Alle mennesker som lar seg engasjere i denne tjeneste er derfor Guds medarbeidere — så lenge de er med på å skape liv og bevare liv.

Det er åpenbart at kirkens helbredende tjeneste — på skapelsens plan — ikke vil skille seg så sterkt fra samfunnets alminnelige sosiale og økonomiske ansvar for å bevare jordens ressurser og ta vare på menneskene som befolker jorden.

Positivt må det sies at den 1. artikkel i kraft av «skapelsens mandat» gir store muligheter for samarbeid mellom kirkelige og sekulære myndigheter når det gjelder diakonalt arbeid. Det gjelder i menighetspleie. Det gjelder sykehusarbeid og sosialt arbeid. Det gjelder internasjonalt hjelpearbeid, kirkelig samarbeid med statlig utviklingshjelp o.s.v. De unge kirkers ekspansive hospitalarbeid og store hjelpearbeid, hadde ikke vært mulig uten ved statlig støtte. Men også har i vårt eget land er det etter hvert åpnet seg store muligheter for samarbeid mellom kirke og stat/kommune, som vi tidligere ikke hadde drømt om.

Men det er også gjort klart at diakoni i samarbeid med kirkelige og sekulære myndigheter bærer i seg store spenningsmomenter. En diakoni som har svak kontakt med det pulserende menighetsliv — med koinonia — vil lett bli fanget inn av de sekulære myndigheter — deres økonomiske makt og nøytrale verdi- og normgrunnlag. Jo lenger kirkens diakoni fjerner seg fra menigheten — fra den 1., 2. og 3. artikkel — jo større fare er det for at en fanges og nøytraliseres etter sekulære maktens ønske og vilje. Penger er makt — også i hjelpearbeidet. Men selv med økonomisk støtte fra sekulære myndigheter, må kirkens helbredende tjeneste skje i «forkynnensens rom». En kirkelig diakoni — enten det er hjelpearbeid i den 3. verden eller kirkelig familierådgivning i vårt eget land — må ikke fornekte sitt kirkelige fortegn. Og i denne forbindelse må det stadig gjentas at det normative grunnlag for kirkens diakoni aldri gis av verdslige myndigheter, men bare av kirken selv.

Det er trolig at på dette punkt kan den moderne diakoni ha store vansker, og bli utsatt for sterkt press. Det er fare hvis den kirkelige dia-

Kirkens helbredende tjeneste Del 2

AV PROST GUNNAR LISLERUD.

II. Sønnen - forløseren over forderismaktene.

Vi går over til den 2. artikkel, som taler om Sønnen Jesus Kristus. Vi velger først å si litt om «etterfølgelsesmotivet» eller «discipleship» som et legitimt motiv i kirkens helbredende tjeneste.

I norsk luthersk sammenheng har vi alltid vært tilbakeholdne når det gjelder å bruke dette motiv i forkynnelse og undervisning. Vi er redd for at det skal gro lovtrelldom og gjerningsrettferdighet i en slik tradisjon, og at en dermed vil undergrave læren om rettferdiggjørelse ved tro alene.

Talen om Jesus som den første diakon har ikke alltid falt i god jord. Og det er åpenbart at Jesu tjeneste primært er anderledes enn vår tjeneste. Han var kalt til den unike tjeneste å forløse slekten som den ene mellommann mellom Gud og menneske — ved sitt stedfortredende liv og sin soningsdød for oss. Dette er ikke vår tjeneste. Men det må være helt klart at Jesus har gitt oss et eksempel å følge. Vi har allerede henvist til fotvaskingen og vi minner om Jesu egne ord — «Når nå jeg herren og Mesteren, har vaske deres føtter, så plikter også dere å vaske hverandres føtter. . . . **Jeg har gitt dere et forbilde.** Slik jeg har gjort mot dere, så skal dere også gjøre».

Det å følge etter Jesus betyr lydighet og tjeneste. Ikke minst gjelder dette fellesskap i lidelse for de aller minste. En kan ikke kjøpe seg inn i himelens rike ved gode gjerninger eller ved tjeneste for brødrene eller for nesten. Men den som har mottatt Jesus Kristus som Herre og Frelser, må være villig til å føge ham på hans vei til mennesker i nød. I dag har ikke Kristus andre føtter her på jorden enn sine disiplers føtter. Ingen tunge og heller ingen annen hånd for å nå mennesker med trøst og hjelp.

Å benekte dette, er å be om billig nåde. For billig nåde er å motta Kristi dåp uten å leve i dåpens pakt. Billig nåde er å lese om den barmhjertige samaritan og høre om Jesu veg til de fattige, lidende og syke, men mene at en selv er fritatt for å gå den veien.

Det er et annet aspekt ved Jesu liv og død som har avgjørende betydning for kirkens helbredende tjeneste. Jeg sikter til den kilde av helbredelse som er muliggjort ved Jesu liv, død og oppstandelse og derfor ved den makt han utøver ved sitt sete ved Faderens høyre hånd.

Menigheten er et «healing community» dvs. et helbredende samfunn også fordi den er betrodd nådemidlene som formidler Jesu seier over synd,

død og djevel til mennesker i nød. Etter N.T. er det derfor slik at bønner, håndspåleggelse med bønn, salving med olje og nattverden, har helbredende funksjoner. Dette kan ingen prest eller diakon fornekte. Dette hører med til den levende menighet. Og denne helbredelsens kilde må ikke forsømmes eller oversees i menighetens helbredende tjeneste.

Da vi lyktes å forene de lutherske kirker i Sør-Afrika til én felles luthersk kirke i begynnelsen av 1960-årene, så vi fikk en kirke med omlag 750 000 medlemmer. Og vi måtte gjennomtenke og bestemme kirkens diakonale oppgaver. Dette betydde mellom annet en samordning av over 25 hospitaler og 12 sykepleieskoler.

Kirkeordningens artikkel om diakonate fikk da følgende innledning. —

«Healing is given through means and instruments, which restore man's health in the struggles against all bodily and mental diseases, against demonic powers in kosmos, against sin and guilt, yes against death.

In the Christian hospital the Church in making a concentrated and dynamic outreach into the realm of man's sickness. The work of the healing team in the Christian hospital of trained doctors, nurses, pastors and social workers should apply all means given by God in order to restore man's total health. This includes 1) **modern medical science** and 2) **the means of grace as given to the Church. . . .**»

Den forståelse av sykdom og helse som her er antydning, våger jeg fremdeles å stå fast ved, nemlig at sykdom er den prosess i individet, samfunnet eller den kosmiske organisme hvor destruktive krefter overvinnes de konstruktive krefter. Helse forstås da som den prosess i individet, samfunnet og den kosmiske organisme hvor konstruktive krefter aksepteres og aktualiseres i kampen mot de destruktive krefter.

På dette grunnlag er det et spørsmål om det er mulig å si om det enkelte menneske på noe punkt i sitt liv, at det er absolutt friskt. Menneske kjemper stadig for sin helse — fysisk, psykisk, sosialt og religiøst. Eller anderledes uttrykt — i forhold til seg selv, til omverdenen og til Gud.

I denne kampen er det åpenbart at menigheten kommer inn i bildet — ikke bare ved sine hospitaler, diakoni-institusjoner og sitt koinonia d.v.s. åpne og varme fellesskap, men der er ved Jesu liv, død og oppstandelse tilkjempet en seier over ondemaktene, over sykdom og død. Og

koni bare blir forvaltning ut ifra den 1. artikkel. Da kan den lett ende som et sosialt/politisk arbeidsprogram på linje med alle andre politiske programmer. Kirkens helbredende tjeneste må derfor alltid skje i skjæringspunktet mellom 1, 2. og 3. trosartikkel.

«**Sekulær-teologien**» slik vi kjenner den fra KV-sammenheng — fra Uppsala, Bankok og Nairobi har betydd mye for en sosial-etisk vekkelse i vår kirken. Det bør vi ikke benekte.

Sekulær-teologien har åpnet våre øyne som aldri før i historien, når det gjelder å avdekke den nød som finnes i verden. Ikke bare den nød som måtte finnes hos det enkelte menneske og den enkelte familie, men våre øyne er åpnet så vi ser de kosmiske sammenhenger — de syke samfunn, utertferdigheten, rasediskrimineringen, ufriheten og utnyttelsen av den svake.

Sekulærteologien har åpnet våre øyne så vi ser nestekjærlighetens grenseoverskridende tendens, så menigheten ikke lukker seg inne i sin egen koselige stue, men er villig til å gå ut for å tjene — de utstøtte, de mislykkede, de forfulgte og de som lider nederlag.

Men sekulær-teologien har også en annen side. Den hevder et syn på sentrale punkter i den kristne tro, som bryter med den 2. og 3. artikkel og derfor med den levende menighets forståelse både av Skrift og bekjennelse.

«**Frøelse**» forstås således som frigjøring fra politiske og økonomiske undertrykkere. Det å oppnå menneskeverd, frihet, mat og rettferdighet tolkes som frøelse. Og der gjøres ingen forskjell mellom begrepene «kirken» og «verden». I virkeligheten betyr det at «kirken» slik den beskrives i den 3. artikkel strykes ut. I beste fall blir den en press-gruppe for å drive frem sosial og økonomisk rettferdighet. Og man stiller seg uforstående til Bibelens tale om den korsfestede og oppstandne Jesus Kristus og slik hans stedfortredende lidelse og død er gitt oss i apostlenes Kristus-vitnesbyrd.

Hvor «kirken» og «verden» blir synonyme bebreper, der handler Kristus «til frøelse» i den historiske prosess, der mennesker vinner frihet, selvstendighet, rettferdighet og menneskeverd. Noen annen «frøelse» og noen annen «frøelsehistorie» ønsker man ikke å kjenne til.

Men vi bør dog innrømme at sekulærteologien har åpnet våre øyne, så vi har sett vårt ansvar overfor våre medmennesker — for samfunn og folk — ut ifra den 1. artikkel, som kanskje aldri tidligere i kirkens historie.

Epilog.

Det er kanskje lett å tale om diakoni og kirkens helbredende tjeneste. Det er verre å virkeliggjøre dette diakonale ansvar i hverdagen.

Da er det ikke bare spørsmål om ord, men også handling.

Diakoni må ikke bli et intellektuelt puslespill for fagspesialister. Heller ikke må det bli grå yrkesrutine, men vi må arbeide som diakoner drevet av Kristi kjærlighet og av takknemlighet for hva han har gjort for oss.

Gunnar Lislerud.

**Diakonforbundet i samarbeid med
Diakonhjemmets Teologisk / Administrative skole inviterer til**

Seminar om EDB og personvern

Bruk av EDB og forholdet til opplysninger om det enkelte menneske er stadig mere aktuelt. Mange diakoner står direkte i dette problemområdet i sitt arbeid, men for alle er det meget aktuelt å være orientert i.

Som et ledd i etterutdanningstilbud har vi i samarbeid med Diakonhjemmets teologisk/administrative skoleavdeling lagt opp til et kortkurs i dette emnet.

Seminarret avholdes fredag 28. okt. 1977 fra kl. 18.00 til 21.00 og lørdag 29. okt. fra kl. 9.00 til 13.00 på Diakonhjemmet. Første dag vil man gjennomgå EDB maskinens oppbygging og virkemåte, mens man andre dag vil behandle personvernaspekter ved bruk av EDB for oppslag i store personregistre.

Seminarleder vil være seksjonsleder Geir Lahnstein ved Diakonhjemmets teologisk/administrative avd.

Kurset er åpent for 20 deltakere. (De første 20 som melder seg.) Seminaravgiften er satt til kr. 50,00.

Påmelding kan skje til Diakonforbundets sekretariat, telefon 60 60 57 eller med slippet nedenfor.

Navn:

Adresse:

Stilling:

Telefon: